

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul IX — Nr. 343

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 5 decembrie 1997

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 244 din 17 iunie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330 din Codul de procedură civilă.....	1-2	Decizia nr. 434 din 13 noiembrie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330 din Codul de procedură civilă	8
Decizia nr. 364 din 14 octombrie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330 din Codul de procedură civilă	3-4	Decizia nr. 439 din 13 noiembrie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330 ¹ din Codul de procedură civilă	9-10
Decizia nr. 395 din 16 octombrie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330, art. 330 ¹ și a art. 330 ² din Codul de procedură civilă.....	4-5	Decizia nr. 440 din 13 noiembrie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330 din Codul de procedură civilă	10-11
Decizia nr. 396 din 16 octombrie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330 din Codul de procedură civilă	5-6	Decizia nr. 441 din 13 noiembrie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330 ¹ din Codul de procedură civilă	12
Decizia nr. 425 din 30 octombrie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 și ale art. 330 ¹ din Codul de procedură civilă.....	7	Decizia nr. 468 din 18 noiembrie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330 ¹ din Codul de procedură civilă	13-14
		Decizia nr. 472 din 18 noiembrie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330, art. 330 ¹ și art. 330 ² din Codul de procedură civilă.....	14-15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 244 din 17 iunie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330 din Codul de procedură civilă

Ioan Muraru — președinte
Costică Bulai — judecător
Florin Bucur Vasilescu — judecător
Romul Petru Vonica — judecător
Victor Dan Zlătescu — judecător
Raul Petrescu — procuror
Gabriela Dragomirescu — magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Herțu Elvira și Zamfirescu Efterpa împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 31 din 18 februarie 1997*).

Dezbaterile s-au avut loc în ședința publică din data de 5 iunie 1997, în prezența reprezentantului Ministerului Public și în lipsa părților citate, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având

*) Decizia Curții Constituționale nr. 31 din 18 februarie 1997 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 163 din 21 iulie 1997.

nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 12 iunie 1997 și apoi, datorită imposibilității întrunirii completului, pentru data de 17 iunie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 10 decembrie 1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 330 din Codul de procedură civilă, ridicată de Herțu Elvira.

Prin Decizia nr. 31 din 18 februarie 1997, Curtea Constituțională a respins ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 din Codul de procedură civilă. Această soluție s-a fundamentat pe Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, rămasă definitivă prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, prin care s-a statuat că dispozițiile art. 330 din Codul de procedură civilă sunt constituționale.

Împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 31 din 18 februarie 1997 au declarat recurs, în termen legal, Herțu Elvira și Zamfirescu Efterpa, pentru următoarele motive: părțile nu au fost citate la judecata în fond, încălcându-se astfel prevederile art. 85 din Codul de procedură civilă; decizia este practic nemotivată, limitându-se la trimiteri la practica jurisdicțională a Curții.

Potrivit art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, întrucât excepția a fost respinsă ca vădit nefondată, s-au solicitat puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Nici una dintre autoritățile menționate nu a comunicat puncte de vedere până la pronunțare.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 25 și al art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul declarat de Herțu Elvira și Zamfirescu Efterpa împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 31 din 18 februarie 1997.

Definitiv.

Pronunțată în ședința publică din 17 iunie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. IOAN MURARU

CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile art. 330 din Codul de procedură civilă, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, constată următoarele:

Primul motiv de recurs, prin care solicită casarea Deciziei nr. 31 din 18 februarie 1997 pentru necitarea părților la judecata în fond, este neîntemeiat și urmează a fi respins. Necitarea părților la judecata în fond are ca temei legal art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, derogator de la dreptul comun, care prevede că, atunci când excepția este vădit nefondată, soluția se adoptă de completul de judecată, cu unanimitate de voturi, fără citarea părților. Împotriva unei asemenea decizii se poate exercita calea de atac a recursului, care, în toate cazurile, se soluționează cu citarea părților și a Ministerului Public, ceea ce reprezintă o garanție pentru părți de a-și exercita dreptul la apărare.

Nici cel de-al doilea motiv de recurs, referitor la nemotivarea deciziei atacate, nu este întemeiat și va fi respins.

Trimiterea la practica jurisdicțională a Curții Constituționale are ca temei legal dispozițiile art. 26 din Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale, potrivit cărora aceasta statuează numai asupra problemelor de drept, prin raportarea textelor criticate ca neconstituționale la prevederile sau principiile Constituției, așa cum dispune art. 2 alin. (2) din Legea nr. 47/1992. Pe cale de consecință, referirea la decizii anterioare prin care Curtea s-a pronunțat asupra constituționalității aceluiași art. 330 și art. 330² din Codul de procedură civilă nu înseamnă o nemotivare, ci, dimpotrivă, aplicarea consecventă a dispozițiilor constituționale și legale în raport cu practica constantă a Curții.

Magistrat-asistent,

Gabriel-Doruțiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 364

din 14 octombrie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330 din Codul de procedură civilă

Ioan Muraru — președinte
 Viorel Mihai Ciobanu — judecător
 Mihai Constantinescu — judecător
 Nicolae Popa — judecător
 Victor Dan Zlătescu — judecător
 Raul Petrescu — procuror
 Gabriela Dragomirescu — magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Rebigan Paul și Rebigan Maria Michette împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 2 din 9 ianuarie 1997*).

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 23 septembrie 1997, în prezența recurentului, a reprezentantului Ministerului Public și în lipsa celorlalte părți legal citate, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 30 septembrie 1997 și apoi, datorită imposibilității întrunirii completului, pentru data de 14 octombrie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 25 octombrie 1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 330 din Codul de procedură civilă, ridicată de Rebigan Paul și Rebigan Maria Michette.

Prin Decizia nr. 2 din 9 ianuarie 1997, Curtea Constituțională a respins ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 din Codul de procedură civilă. Această soluție s-a fundamentat pe Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, rămasă definitivă prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, prin care s-a statuat că dispozițiile art. 330 din Codul de procedură civilă sunt constituționale.

Împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 2 din 9 ianuarie 1997 au declarat recurs, în termen legal, Rebigan Paul și Rebigan Maria Michette, pentru următoarele motive: exercițiul căilor de atac trebuie să fie deschis în mod egal tuturor participanților la procesul civil, întrucât ei au drepturi și îndatoriri egale, în caz contrar încălcându-se art. 128 din Constituție; părțile care doresc să critice o decizie a instanțelor judecătorești au la dispoziție căi extraordinare de atac, care, absolut în toate cazurile, se pot exercita doar într-un anumit termen, în timp ce pentru recursul în anulare nu este stipulat un termen; prin recursul în anulare, procurorul general critică instanțele pentru că și-ar fi depășit atribuțiile și că ar urma să apară o lege care să soluționeze cazurile ivite în temeiul Decretului nr. 223/1974, ceea ce este profund eronat, deoarece instanțele dispun de această competență chiar potrivit art. 4 din decret; se instituie pentru Ministerul Public o poziție privilegiată, încălcându-se astfel art. 128 din Constituție.

Potrivit art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, întrucât excepția a fost respinsă ca vădit nefondată, s-au solicitat puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Senatul, prin Comisia juridică, de numiri, disciplină, imunități și validări, apreciază că excepția de neconstituționalitate este vădit neîntemeiată.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că recursul este nefondat, deoarece, prin decizii definitive, care, potrivit art. 145 alin. (2) din Constituție, sunt obligatorii și au putere numai pentru viitor, Curtea Constituțională a constatat că dispozițiile art. 330 din Codul de procedură civilă sunt constituționale.

Camera Deputaților nu a comunicat punctul său de vedere.

CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, punctele de vedere ale Guvernului și Senatului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile art. 330 din Codul de procedură civilă, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, constată următoarele:

Primul și ultimul motiv de recurs, care vizează poziția pretins privilegiată a Ministerului Public în raport cu celelalte părți din proces, încălcându-se astfel dispozițiile art. 128 din Constituție, sunt neîntemeiate și urmează a fi respinse.

Art. 128 din Constituție prevede că exercitarea căilor de atac se poate realiza în condițiile prevăzute de lege. O asemenea lege este Codul de procedură civilă și nici o dispoziție constituțională nu limitează dreptul legiuitorului la o anumită reglementare a unei căi de atac, cu condiția, desigur, de a nu aduce atingere altor texte constituționale. Cât privește dreptul exclusiv al procurorului general de a declara recurs în anulare, trebuie avute în vedere dispozițiile art. 130 din Constituție, care prevăd că Ministerul Public reprezintă interesele generale ale societății și apără ordinea de drept. Cele două situații prevăzute de art. 330 din Codul de procedură civilă — când instanța a depășit atribuțiile puterii judecătorești și când s-au săvârșit infracțiuni de către judecători în legătură cu hotărârea pronunțată —, în care procurorul general poate promova recurs în anulare, relevă tocmai apărarea acestor valori fundamentale ale statului de drept.

Rezultă că, departe de a constitui un privilegiu, recursul în anulare reprezintă o modalitate legală de reparare a unor grave erori judiciare, ce se realizează printr-o autoritate publică abilitată constituțional în acest sens.

Motivul de recurs, potrivit căruia pentru recursul în anulare nu este stipulat un termen în care acesta poate fi promovat, nu poate fi reținut, deoarece acesta este un aspect ce privește art. 330¹ din Codul de procedură civilă, iar excepția de neconstituționalitate, cu care Curtea a fost investită în acest dosar prin încheierea din 25 octombrie 1996, privește dispozițiile art. 330 din același cod. Rezultă că excepția de neconstituționalitate a art. 330¹ din Codul de procedură civilă este ridicată pentru prima dată în fața Curții, în recurs.

*) Decizia Curții Constituționale nr. 2 din 9 ianuarie 1997 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 202 din 21 august 1997.

Potrivit art. 144 lit. c) din Constituție, Curtea Constituțională hotărăște „asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești privind neconstituționalitatea legilor și a ordonanțelor“.

Rezultă, pe cale de interpretare, că ea nu hotărăște asupra excepțiilor de neconstituționalitate ridicate direct în fața ei. Soluția contrară nu poate fi primită și pentru faptul că astfel s-ar încălca prevederile art. 23 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, în sensul că, în fața instanței judecătorești, părțile sunt în drept să dezbată excepția, depunând dovezile și probele pe care le cred de cuviință și exercitându-și astfel drepturile procesuale ce le aparțin, ca în orice cauză pendinte pe rolul unei instanțe judecătorești. În finalul acestei faze de dezbatere contradictorie, instanța însăși este obligată să-și exprime opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate și să sesizeze, prin încheiere, Curtea Constituțională. Dacă aceste reguli se referă la condițiile în care poate fi sesizată Curtea pentru judecata în fond, este limpede că ele nu pot fi eludate în cazul în care Curtea soluționează pricina în recurs. Ceea ce imperativ nu este admisibil la judecata în fond nu poate deveni admisibil ca urmare a exercitării căii de atac a recursului.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 25 și al art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul declarat de Rebigan Paul și Rebigan Maria Michette împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 2 din 9 ianuarie 1997.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 14 octombrie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 395

din 16 octombrie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330, art. 330¹ și a art. 330² din Codul de procedură civilă

Ioan Muraru — președinte
Viorel Mihai Ciobanu — judecător
Mihai Constantinescu — judecător
Nicolae Popa — judecător
Victor Dan Zlătescu — judecător
Raul Petrescu — procuror
Gabriela Dragomirescu — magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Buta Ananie împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 2 din 9 ianuarie 1997*).

Dezbaterea a avut loc în ședința publică din data de 24 septembrie 1997, în prezența recurentului, a reprezentantului Ministerului Public și în lipsa celorlalte părți legal citate, și au fost consemnate în încheierea de la acea

dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 2 octombrie 1997 și apoi, datorită imposibilității întrunirii completului, pentru data de 16 octombrie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 21 octombrie 1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 330, art. 330¹ și art. 330² din Codul de procedură civilă, ridicată de Buta Ananie.

*) Decizia Curții Constituționale nr. 2 din 9 ianuarie 1997 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 202 din 21 august 1997.

Prin Decizia nr. 2 din 9 ianuarie 1997, Curtea Constituțională a respins ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, art. 330¹ și ale art. 330² din Codul de procedură civilă. Această soluție s-a fundamentat pe Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, definitivă prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, prin care s-a statuat că dispozițiile art. 330 și ale art. 330² alin. 2 din Codul de procedură civilă sunt constituționale, iar cele ale art. 330² alin. 1 din același cod sunt neconstituționale. Cu privire la art. 330¹ din Codul de procedură civilă s-a constatat că, prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, definitivă și obligatorie, Curtea a decis că dispozițiile acestui articol sunt neconstituționale în măsura în care ele se aplică hotărârilor pronunțate înainte de 26 iulie 1993, data intrării în vigoare a Legii nr. 59/1993.

Împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 2 din 9 ianuarie 1997 a declarat recurs Buta Ananie.

Curtea constată că, față de prevederile art. 16 și ale art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 25 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca tardiv recursul declarat de Buta Ananie împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 2 din 9 ianuarie 1997. Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 16 octombrie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 396 din 16 octombrie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330 din Codul de procedură civilă

Ioan Muraru — președinte
Viorel Mihai Ciobanu — judecător
Mihai Constantinescu — judecător
Nicolae Popa — judecător
Victor Dan Zlătescu — judecător
Raul Petrescu — procuror
Gabriela Dragomirescu — magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Mateescu Liliana, Bandrup Virginia și Nicolau Ioana Ruxandra împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 2 din 9 ianuarie 1997*).

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 24 septembrie 1997, în prezența recurenților, a reprezentantului Ministerului Public și în lipsa celorlalte părți legal citate, și au fost consensuale în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 2 octombrie 1997 și

apoi, datorită imposibilității întrunirii completului, pentru data de 16 octombrie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 25 octombrie 1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 330 din Codul de procedură civilă, ridicată de Mateescu Liliana, Bandrup Virginia și Nicolau Ioana Ruxandra.

Prin Decizia nr. 2 din 9 ianuarie 1997, Curtea Constituțională a respins ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 din Codul de procedură civilă. Această soluție s-a fundamentat pe Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, publicată în Monitorul

*) Decizia Curții Constituționale nr. 2 din 9 ianuarie 1997 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 202 din 21 august 1997.

Oficial al României, Partea I, nr. 255 din 22 octombrie 1996, prin care s-a statuat că prevederile art. 330 din Codul de procedură civilă sunt constituționale.

Împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 2 din 9 ianuarie 1997 au declarat recurs, în termen legal, Mateescu Liliana, Bandrup Virginia și Nicolau Ioana Ruxandra, pentru următoarele motive: imobilul în litigiu era exceptat de la naționalizare potrivit dispozițiilor art. 2 din Decretul nr. 92/1950; în temeiul Legii nr. 17/1997, recursul în anulare poate fi declarat în termen de 6 luni după ce hotărârea judecătorească a rămas irevocabilă.

Potrivit art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, întrucât excepția a fost respinsă ca vădit nefondată, s-au solicitat puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Senatul, prin Comisia juridică, de numiri, disciplină, imunități și validări, apreciază că excepția de neconstituționalitate este nefondată.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că recursul este nefondat, întrucât, cu privire la constituționalitatea acestei dispoziții legale, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin decizii definitive, care, potrivit art. 145 alin. (2) din Constituție, sunt obligatorii pentru viitor.

Camera Deputaților nu a comunicat punctul său de vedere.

CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, punctele de vedere ale Guvernului și Senatului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile art. 330 din Codul de procedură civilă, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, constată următoarele:

Primul motiv de recurs, prin care se arată că imobilul în litigiu era exceptat de la naționalizare, conform prevederilor art. 2 din Decretul nr. 92/1950, urmează a fi respins, deoarece, potrivit art. 29 din Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale, aceasta se pronunță numai asupra problemelor de drept. Acest motiv de recurs privește fondul litigiului, care este de competența exclusivă a instanțelor judecătorești.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 25 și al art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul declarat de Mateescu Liliana, Bandrup Virginia și Nicolau Ioana Ruxandra împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 2 din 9 ianuarie 1997.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 16 octombrie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. IOANA MURARU

Și cel de-al doilea motiv de recurs, prin care se arată că, potrivit Legii nr. 17/1997, recursul în anulare poate fi declarat împotriva hotărârilor judecătorești irevocabile în termen de 6 luni, urmează a fi respins, deoarece acesta este un aspect ce privește art. 330¹ din Codul de procedură civilă, iar excepția de neconstituționalitate cu care Curtea a fost investită în acest dosar, prin Încheierea din 25 octombrie 1996, privește art. 330 din același cod. Rezultă că excepția de neconstituționalitate a art. 330¹ din Codul de procedură civilă este ridicată pentru prima dată în fața Curții, în recurs.

Potrivit art. 144 lit. c) din Constituție, Curtea Constituțională hotărăște „asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești privind neconstituționalitatea legilor și a ordonanțelor“.

Rezultă, pe cale de interpretare, că ea nu hotărăște asupra excepțiilor de neconstituționalitate ridicate direct în fața ei. Soluția contrară nu poate fi primită și pentru faptul că astfel s-ar încălca prevederile art. 23 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, în sensul cărora, în fața instanței judecătorești, părțile sunt în drept să dezbătă excepția, depunând dovezile și probele pe care le cred de cuviință și exercitându-și astfel drepturile procesuale ce le aparțin, ca în orice cauză pendinte pe rolul unei instanțe judecătorești. În finalul acestei faze de dezbateri contradictorii, instanța însăși este obligată să-și exprime opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate și să sesizeze, prin încheiere, Curtea Constituțională. Dacă aceste reguli se referă la condițiile în care poate fi sesizată Curtea pentru judecata în fond, este limpede că ele nu pot fi eludate în cazul în care Curtea soluționează pricina în recurs. Ceea ce imperativ nu este admisibil la judecata în fond nu poate deveni admisibil ca urmare a exercitării căii de atac a recursului.

Admiterea posibilității de a invoca excepția de neconstituționalitate pentru prima dată în recursul declarat la Curtea Constituțională ar înlesni exercitarea abuzivă a căii de atac de către cel care, nesocotind legea, ar pune instanța în situația de a se pronunța în legătură cu noi probleme litigioase ce nu au fost avute în vedere la judecata în fond.

În sensul celor arătate sunt și deciziile Curții Constituționale nr. 97 din 24 octombrie 1995 și nr. 77 din 25 iunie 1996, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 8 din 17 ianuarie 1996 și, respectiv, nr. 165 din 26 iulie 1996.

Magistrat-asistent,

Gabriel Dănuțescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ**DECIZIA Nr. 425
din 30 octombrie 1997****referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 și ale art. 330¹ din Codul de procedură civilă**

Ioan Muraru — președinte
 Mihai Constantinescu — judecător
 Nicolae Popa — judecător
 Lucian Stângu — judecător
 Victor Dan Zlătescu — judecător
 Paula C. Pantea — procuror
 Maria Bratu — magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Gotesman Mariana împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 20 din 30 ianuarie 1997*).

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 22 octombrie 1997, în prezența reprezentantului Ministerului Public și în lipsa părților legal citate, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 30 octombrie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Decizia nr. 20 din 30 ianuarie 1997, Curtea Constituțională a respins ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate privind:

— dispozițiile art. 330, ale art. 330² alin. 2, ale art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă;

Pentru aceste considerente, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 25 și al art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca tardiv recursul declarat de Gotesman Mariana împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 20 din 30 ianuarie 1997.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 30 octombrie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. IOAN MURARU

— dispozițiile art. 330¹ din Codul de procedură civilă, constatând că, prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, Curtea Constituțională a statuat că prevederile acestui articol sunt neconstituționale în măsura în care se aplică hotărârilor pronunțate înainte de 26 iulie 1993, data intrării în vigoare a Legii nr. 59/1993;

— dispozițiile art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă, constatând că sunt lipsite de obiect.

Împotriva acestei decizii Gotesman Mariana a declarat recurs.

Curtea constată că, față de prevederile art. 16 și ale art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, precum și ale art. 101 alin. 1 și ale art. 102 alin. 1 din Codul de procedură civilă, recursul nu a fost introdus în termen.

Recursul declarat de recurentă este înregistrat la Curte la data de 15 mai 1997, fiind depus personal de aceasta. Din verificarea dovezilor de comunicare a Deciziei Curții Constituționale nr. 20/1997 rezultă că aceasta a primit decizia la data de 21 februarie 1997.

Deoarece termenul de recurs este un termen legal peremptoriu, nerespectarea lui atrage, conform art. 103 alin. 1 din Codul de procedură civilă, decăderea părții din dreptul de a mai exercita recursul.

În aceste condiții, Decizia nr. 20 din 30 ianuarie 1997, comunicată lui Gotesman Mariana la data de 21 februarie 1997, a devenit irevocabilă la data de 5 martie 1997, data expirării termenului de recurs.

Magistrat-asistent.
Maria Bratu

*) Decizia Curții Constituționale nr. 20 din 30 ianuarie 1997 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 234 din

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 434

din 13 noiembrie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330 din Codul de procedură civilă

Ioan Muraru — președinte
 Viorel Mihai Ciobanu — judecător
 Nicolae Popa — judecător
 Lucian Stângu — judecător
 Victor Dan Zlătescu — judecător
 Paula C. Pantea — procuror
 Gabriela Dragomirescu — magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Ștefănescu Aurelia împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 145 din 25 noiembrie 1996*).

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 28 octombrie 1997, în prezența recurente, a reprezentantului Ministerului Public și în lipsa celorlalte părți legal citate, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 6 noiembrie 1997 și apoi, la data de 13 noiembrie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 23 octombrie 1997, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 330 din Codul de procedură civilă, ridicată de Ștefănescu Aurelia.

Prin Decizia nr. 145 din 25 noiembrie 1996, Curtea Constituțională a respins ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 din Codul de procedură civilă. Această soluție s-a fundamentat pe Decizia Curții Constituționale nr. 73 din 4 iunie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 255 din 22 octombrie 1996, prin care s-a statuat că prevederile art. 330 din Codul de procedură civilă sunt constituționale.

Împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 145 din 25 noiembrie 1996 a declarat recurs, în termen legal, Ștefănescu Aurelia, cu motivarea că decizia respectivă nesocotește ansamblul textelor înscrise în Constituție prin care se asigură respectarea legilor și, în special, a acelor norme de drept care garantează înfăptuirea justiției în

condiții de egalitate, pentru stabilitate juridică, a respectului persoanei și a dreptului de proprietate.

Potrivit art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, întrucât excepția a fost respinsă ca vădit nefondată, s-au solicitat puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Senatul, prin Comisia juridică, de numiri, disciplină, imunități și validări, apreciază că excepția de neconstituționalitate este nefondată.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că recursul declarat este neîntemeiat, întrucât, prin decizii definitive și obligatorii, Curtea Constituțională s-a pronunțat asupra constituționalității acestor prevederi legale.

CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, punctele de vedere ale Guvernului și Senatului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile art. 330 din Codul de procedură civilă, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, constată următoarele:

Recursul este neîntemeiat și urmează a fi respins. Recurenta susține că, prin Decizia nr. 145 din 25 noiembrie 1996, este nesocotit ansamblul textelor înscrise în Constituție, prin care se asigură respectarea legilor și, în special, a acelor norme de drept care garantează înfăptuirea justiției în condiții de egalitate. Prin Decizia Curții Constituționale nr. 73 din 4 iunie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 255 din 22 octombrie 1996, rămasă definitivă prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 17 octombrie 1996, constituționalitatea art. 330 din Codul de procedură civilă a fost analizată și prin prisma textelor din Constituție referitoare la înfăptuirea justiției și la accesul liber la justiție. Potrivit art. 145 alin. (2) din Constituție și art. 26 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, deciziile definitive ale Curții Constituționale sunt obligatorii *erga omnes* și, întrucât nu au intervenit elemente noi care să determine schimbarea practicii constante a Curții, prezentul recurs urmează a fi respins.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 25 și al art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul declarat de Ștefănescu Aurelia împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 145 din 25 noiembrie 1996.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 13 noiembrie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent
Gabriela Dragomirescu

*) Decizia Curții Constituționale nr. 145 din 25 noiembrie 1996 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 31 martie 1997.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 439

din 13 noiembrie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330¹ din Codul de procedură civilă

Ioan Muraru — președinte
 Viorel Mihai Ciobanu — judecător
 Nicolae Popa — judecător
 Lucian Stângu — judecător
 Victor Dan Zlătescu — judecător
 Paula C. Pantea — procuror
 Gabriela Dragomirescu — magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de lotzu Alexandru împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 20 din 30 ianuarie 1997*).

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 28 octombrie 1997, în prezența reprezentantului Ministerului Public și în lipsa părților legal citate, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 6 noiembrie 1997 și apoi, la data de 13 noiembrie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 29 noiembrie 1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 330¹ din Codul de procedură civilă, ridicată de lotzu Alexandru.

Prin Decizia nr. 20 din 30 ianuarie 1997, Curtea Constituțională a respins ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330¹ din Codul de procedură civilă. Această soluție s-a fundamentat pe Decizia Curții Constituționale nr. 96 din 24 septembrie 1996, definitivă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 17 octombrie 1996, prin care s-a statuat că prevederile art. 330¹ din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale în măsura în care acestea se aplică hotărârilor pronunțate înainte de 26 iulie 1993, data intrării în vigoare a Legii nr. 59/1993.

Împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 20 din 30 ianuarie 1997 a declarat recurs, în termen legal, lotzu Alexandru, cu motivarea că limita interpretării, dată de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, în sensul că dispozițiile art. 330¹ din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale în măsura în care acestea se aplică hotărârilor pronunțate înainte de 26 iulie 1993, este nelegală. Se apreciază că neconstituționalitatea art. 330¹ din Codul de procedură civilă trebuie extinsă și la hotărârile judecătorești pronunțate după 26 iulie 1993, „până la acea dată recursul în anulare promovat împotriva unor astfel de hotărâri fiind inadmisibil“.

Potrivit art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, întrucât excepția a fost respinsă ca vădit nefondată, s-au solicitat puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că recursul este nefondat, iar excepția de neconstituționalitate a art. 330¹ din Codul de procedură civilă este lipsită de

obiect, ca urmare a modificării textului prin Legea nr. 17/1997.

Camera Deputaților și Senatul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile art. 330¹ din Codul de procedură civilă, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, constată următoarele:

Recursul declarat de lotzu Alexandru este neîntemeiat și urmează a fi respins.

În motivarea recursului s-a susținut că interpretarea dată de către Curtea Constituțională dispozițiilor art. 330¹ din Codul de procedură civilă, prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, este nelegală, deoarece neconstituționalitatea acestor dispoziții legale trebuie extinsă și la hotărârile judecătorești pronunțate după 26 iulie 1993, data intrării în vigoare a Legii nr. 59/1993, „până la acea dată recursul în anulare promovat împotriva unor astfel de hotărâri fiind inadmisibil“.

Recursul în anulare a fost reintrodus în Codul de procedură civilă prin Legea nr. 59/1993, fiind reglementat de art. 330—330⁴, sub titlul „Căile extraordinare de atac“.

Hotărârile judecătorești definitive, pronunțate anterior datei de 26 iulie 1993, când a intrat în vigoare Legea nr. 59/1993, au putut fi atacate de procurorul general pe calea recursului extraordinar, care putea fi soluționat și după intrarea în vigoare a Legii nr. 59/1993, în condițiile stabilite de art. V alin. 5 din această lege, iar prin art. V alin. 6, astfel cum a fost completat prin Legea nr. 65/1993, părților li s-a dat posibilitatea să atace ele cu recursul prevăzut în Legea nr. 59/1993, în termen de 60 de zile de la intrarea în vigoare a acesteia, hotărârile rămase definitive în perioada 30 iunie 1992 — 26 iulie 1993.

Tot acest ansamblu de reglementare, cu caracter tranzitoriu, are semnificația imposibilității aplicării dispozițiilor procesuale relative la recursul în anulare hotărârilor pronunțate anterior datei la care Legea nr. 59/1993 a intrat în vigoare, adică 26 iulie 1993.

În aceste condiții, Curtea Constituțională a statuat, prin Decizia nr. 96/1996, că dispozițiile art. 330¹ din Codul de procedură civilă ar fi neconstituționale doar dacă s-ar aplica hotărârilor pronunțate anterior datei de 26 iulie 1993, pentru că s-ar încălca principiul neretroactivității legii, prevăzut în art. 15 alin. (2) din Constituție.

Această soluție nu este contrară principiilor stabilite prin Decizia nr. 9/1994, deoarece și în cuprinsul considerentelor acesteia s-a reținut că dispozițiile procesuale sunt, în principiu, de imediată aplicare și deci dreptul relativ la exercitarea căilor de atac este fixat de legea în vigoare, în momentul pronunțării.

Prin decizia recurată se face trimitere la Decizia nr. 96/1996, care are caracter obligatoriu potrivit art. 145

*) Decizia Curții Constituționale nr. 20 din 30 ianuarie 1997 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 148 din 10 iulie

alin. (2) din Constituție și în care s-a reținut că textul art. 330¹ din Codul de procedură civilă își conservă constituționalitatea în sensul arătat, evitându-se astfel orice alte interpretări care ar avea drept rezultat aplicarea lui retroactivă, contrar art. 15 alin. (2) din Constituție. Ca urmare, nu poate fi primită susținerea recurențelor relativă la respingerea recursului în anulare ca inadmisibil, pentru că

inadmisibilitatea nu este o problemă de constituționalitate, singurul aspect care interesează contenciosul constituțional fiind raportarea prevederilor art. 330¹ din Codul de procedură civilă la dispozițiile art. 15 alin. (2) din Constituție.

Față de cele arătate, Decizia Curții Constituționale nr. 20 din 30 ianuarie 1997 este temeinică și legală, neexistând motive care să determine casarea ei.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 25 și al art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul declarat de Iotzu Alexandru împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 20 din 30 ianuarie 1997.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 13 noiembrie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 440

din 13 noiembrie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330 din Codul de procedură civilă

Ioan Muraru — președinte
Viorel Mihai Ciobanu — judecător
Nicolae Popa — judecător
Lucian Stângu — judecător
Victor Dan Zlătescu — judecător
Paula C. Pantea — procuror
Gabriela Dragomirescu — magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Iordăchescu Marina, Neculcea Alexandra, Neculcea Bogdan și Cârciog Sanda împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 20 din 30 ianuarie 1997*).

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 28 octombrie 1997, în prezența reprezentantului Ministerului Public și în lipsa părților legal citate, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 6 noiembrie 1997 și apoi, la data de 13 noiembrie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin încheierea din 4 decembrie 1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 330 din Codul de procedură civilă, ridicată de Iordăchescu Marina, Neculcea Alexandra, Neculcea Bogdan și Cârciog Sanda.

Prin Decizia nr. 20 din 30 ianuarie 1997, Curtea Constituțională a respins ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 din Codul de procedură civilă. Această soluție s-a fundamentat pe Decizia Curții Constituționale nr. 73 din 4 iunie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 255 din 22 octombrie 1996, prin care s-a statuat că art. 330 din Codul de procedură civilă este constituțional.

Împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 20 din 30 ianuarie 1997 au declarat recurs, în termen legal, Iordăchescu Marina, Neculcea Alexandra, Neculcea Bogdan și Cârciog Sanda, pentru următoarele motive: exercițiul căilor de atac trebuie să fie deschis în mod egal tuturor participanților la procesul civil, întrucât ei au drepturi și îndatoriri egale, în caz contrar încălcându-se art. 128 din Constituție; părțile care doresc să critice o decizie a instanțelor judecătorești au la dispoziție căi extraordinare de atac, care absolut în toate cazurile se pot exercita doar într-un anumit termen, în timp ce pentru recursul în anulare nu este stipulat un termen; prin recursul în anulare, procurorul general critică instanțele pentru că și-ar fi depășit atribuțiile și că ar urma să apară o lege care să soluționeze cazurile în temeiul Decretului nr. 223/1974, ceea ce este profund eronat, deoarece instanțele dispun de această competență chiar potrivit art. 4 din decret; se instituie pentru Ministerul Public o poziție privilegiată, încălcându-se astfel art. 128 din Constituție.

*) Decizia Curții Constituționale nr. 20 din 30 ianuarie 1997 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 148 din 10 iulie 1997.

Potrivit art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, întrucât excepția a fost respinsă ca vădit nefondată, s-au solicitat puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că recursul este neîntemeiat, deoarece, cu privire la constituționalitatea art. 330 din Codul de procedură civilă, Curtea Constituțională a statuat prin decizii definitive și obligatorii *erga omnes*.

Camera Deputaților și Senatul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile art. 330 din Codul de procedură civilă, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, constată următoarele:

Primul și ultimul motiv de recurs, care vizează aceeași poziție, pretins privilegiată, a Ministerului Public în raport cu celelalte părți din proces, încălcându-se astfel dispozițiile art. 128 din Constituție, sunt neîntemeiate și urmează a fi respinse.

Art. 128 din Constituție prevede că exercitarea căilor de atac se poate realiza în condițiile prevăzute de lege. O asemenea lege este Codul de procedură civilă și nici o dispoziție constituțională nu limitează dreptul legiuitorului la o anumită reglementare a unei căi de atac, cu condiția, desigur, de a nu aduce atingere altor texte constituționale. Cât privește dreptul exclusiv al procurorului general de a declara recurs în anulare, trebuie avute în vedere dispozițiile art. 130 din Constituție, care prevăd că Ministerul Public reprezintă interesele generale ale societății și apără ordinea de drept. Cele două situații prevăzute de art. 330 din Codul de procedură civilă — când instanța a depășit atribuțiile puterii judecătorești și când s-au săvârșit infracțiuni de către judecători în legătură cu hotărârea pronunțată —, în care procurorul general poate promova recurs în anulare, relevă tocmai apărarea acestor valori fundamentale ale statului de drept.

Rezultă că, departe de a constitui un privilegiu, recursul în anulare reprezintă o modalitate legală de reparare a unor grave erori judiciare, ce se realizează printr-o autoritate publică abilitată constituțional în acest sens.

Motivul de recurs, potrivit căruia pentru recursul în anulare nu este stipulat un termen în care acesta poate fi promovat, nu poate fi reținut, deoarece acesta este un aspect ce privește art. 330¹ din Codul de procedură civilă, iar

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 25 și al art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul declarat de Iordăchescu Marina, Neculcea Alexandra, Neculcea Bogdan și Cârciog Sanda împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 20 din 30 ianuarie 1997.
Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 13 noiembrie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. IOAN MURARU

excepția de neconstituționalitate cu care Curtea a fost investită în acest dosar, prin Încheierea din 4 decembrie 1996, privește dispozițiile art. 330 din cod. Rezultă că excepția de neconstituționalitate a art. 330¹ din Codul de procedură civilă este ridicată pentru prima dată în fața Curții, în recurs.

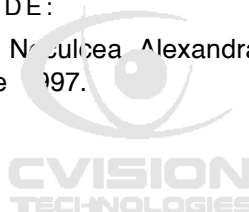
Potrivit art. 144 lit. c) din Constituție, Curtea Constituțională hotărăște „asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești privind neconstituționalitatea legilor și a ordonanțelor“.

Rezultă, pe cale de interpretare, că ea nu hotărăște asupra excepțiilor de neconstituționalitate ridicate direct în fața ei. Soluția contrară nu poate fi primită și pentru faptul că astfel s-ar încălca prevederile art. 23 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, în sensul că, în fața instanței judecătorești, părțile sunt în drept să dezbată excepția, depunând dovezile și probele pe care le cred de cuviință și exercitându-și astfel drepturile procesuale ce le aparțin, ca în orice cauză pendinte pe rolul unei instanțe judecătorești. În finalul acestei faze de dezbateri contradictorii, instanța însăși este obligată să-și exprime opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate și să sesizeze, prin încheiere, Curtea Constituțională. Dacă aceste reguli se referă la condițiile în care poate fi sesizată Curtea pentru judecata în fond, este limpede că ele nu pot fi eludate în cazul în care Curtea soluționează pricina în recurs. Ceea ce imperativ nu este admisibil la judecata în fond nu poate deveni admisibil ca urmare a exercitării căii de atac a recursului.

Admiterea posibilității de a invoca excepția de neconstituționalitate pentru prima dată în recursul declarat la Curtea Constituțională ar înlesni exercitarea abuzivă a căii de atac de acela care, nesocotind legea, ar pune instanța în situația de a se pronunța în legătură cu noi probleme litigioase ce nu au fost avute în vedere la judecata în fond.

În sensul celor arătate sunt și deciziile Curții Constituționale nr. 97 din 24 octombrie 1995 și nr. 77 din 25 iunie 1996, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 8 din 17 ianuarie 1996, și, respectiv, nr. 165 din 26 iulie 1996.

Și ultimul motiv de recurs, care privește modul în care a fost formulat recursul în anulare de către procurorul general, cu invocarea unui act normativ, Decretul nr. 223/1974, care nu mai este în vigoare, urmează a fi respins. Acest motiv de recurs privește fondul litigiului, care este de competența exclusivă a instanței judecătorești, Curtea Constituțională statuând, așa cum prevede art. 29 din Regulamentul său de organizare și funcționare, numai asupra problemelor de drept.

Magistrat-asistent,

Georgel Dragomir

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 441

din 13 noiembrie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330¹ din Codul de procedură civilă

Ioan Muraru — președinte
 Costică Bulai — judecător
 Florin Bucur Vasilescu — judecător
 Romul Petru Vonica — judecător
 Victor Dan Zlătescu — judecător
 Paula C. Pantea — procuror
 Gabriela Dragomirescu — magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Borteș Mircea și Bărbulescu Ileana Floarea împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 31 din 18 februarie 1997*).

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 28 octombrie 1997, în prezența reprezentantului Ministerului Public și în lipsa părților legal citate, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 6 noiembrie 1997 și apoi, la data de 13 noiembrie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 10 decembrie 1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 330¹ din Codul de procedură civilă, ridicată de Bărbulescu Ileana Floarea și Borteș Mircea.

Prin Decizia nr. 31 din 18 februarie 1997, Curtea Constituțională a respins ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330¹ din Codul de procedură civilă. Pentru a pronunța această soluție s-a reținut că, urmare modificării dispozițiilor art. 330¹ din Codul de procedură civilă prin Legea nr. 17/1997, excepția de neconstituționalitate este în prezent lipsită de obiect.

Împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 31 din 18 februarie 1997 au declarat recurs, în termen legal, Bărbulescu Ileana Floarea și Borteș Mircea, pentru următoarele motive: în speță, hotărârea de retrocedare a imobilelor a rămas definitivă și irevocabilă înainte de instituirea recursului în anulare; recursul în anulare este neconstituțional față de dispozițiile art. 1 și 3 din Codul civil și art. 21 din Constituție.

Potrivit art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, întrucât excepția a fost respinsă ca vădit nefondată, s-au solicitat puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 25 și al art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul declarat de Borteș Mircea și Bărbulescu Ileana Floarea împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 31 din 18 februarie 1997.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 13 noiembrie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. IOAN MURARU

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că recursul este neîntemeiat, iar excepția de neconstituționalitate a art. 330¹ din Codul de procedură civilă este lipsită de obiect, ca urmare a modificării textului prin Legea nr. 17/1997.

Camera Deputaților și Senatul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile art. 330¹ din Codul de procedură civilă, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, constată următoarele:

Primul motiv de recurs, prin care se solicită constatarea de către Curtea Constituțională că hotărârea de retrocedare a imobilului a rămas definitivă și irevocabilă înainte de instituirea recursului în anulare, este neîntemeiat și urmează a fi respins.

Potrivit art. 29 din Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale, aceasta nu statuează decât asupra problemelor de drept și deci motivul invocat, referindu-se la o situație de fapt, este de competența instanțelor judecătorești.

Și cel de-al doilea motiv de recurs, prin care se susține neconstituționalitatea recursului în anulare, urmează a fi respins, deoarece, cu referire la constituționalitatea instituției recursului în anulare, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, definitivă și obligatorie *erga omnes* în temeiul art. 145 alin. (2) din Constituție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 17 octombrie 1996.

Prin aceeași decizie, nr. 96/1996, s-a reținut că dispozițiile art. 330¹ din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale în măsura în care se aplică hotărârilor pronunțate înainte de 26 iulie 1993, data intrării în vigoare a Legii nr. 59/1993. Prin Legea nr. 17 din 17 februarie 1997, art. 330¹ din Codul de procedură civilă a fost modificat în sensul că recursul în anulare nu se mai poate declara ori când, ci numai în termen de 6 luni de la data când hotărârea judecătorească a rămas irevocabilă și, în consecință, întemeiat prin Decizia nr. 31, atacată cu prezentul recurs, pronunțată la data de 18 februarie 1997, s-a constatat că excepția de neconstituționalitate, formulată în raport cu textul inițial, a rămas fără obiect. Evident, cele reținute prin Decizia nr. 96/1996, relativ la inadmisibilitatea recursului în anulare privind hotărârile pronunțate înainte de 26 iulie 1993, își păstrează valabilitatea pentru situațiile tranzitorii existente și independente de noile prevederi introduse prin Legea nr. 17/1997.

Magistrat-asistent,

Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 468

din 18 noiembrie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330¹ din Codul de procedură civilă

Ioan Muraru — președinte
 Viorel Mihai Ciobanu — judecător
 Nicolae Popa — judecător
 Lucian Stângu — judecător
 Victor Dan Zlătescu — judecător
 Paula C. Pantea — procuror
 Gabriela Dragomirescu — magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Pleniceanu Iotzu Elena Ileana împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 7 din 20 ianuarie 1997*).

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 11 noiembrie 1997, în prezența reprezentantului Ministerului Public și în lipsa părților legal citate, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 18 noiembrie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 5 decembrie 1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 330¹ din Codul de procedură civilă, ridicată de Pleniceanu Iotzu Elena Ileana.

Prin Decizia nr. 7 din 20 ianuarie 1997, Curtea Constituțională a respins ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330¹ din Codul de procedură civilă. Această soluție s-a fundamentat pe Decizia Curții Constituționale nr. 96 din 24 septembrie 1996, definitivă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 17 octombrie 1996, prin care s-a constatat că dispozițiile art. 330¹ din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale în măsura în care acestea se aplică hotărârilor pronunțate înainte de 26 iulie 1993, data intrării în vigoare a Legii nr. 59/1993.

Împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 7 din 20 ianuarie 1997 a declarat recurs, în termen legal, Pleniceanu Iotzu Elena Ileana, cu motivarea că: limita interpretării date de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, în sensul că dispozițiile art. 330¹ din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale în măsura în care acestea se aplică hotărârilor pronunțate înainte de 26 iulie 1993, este nelegală. Se apreciază că neconstituționalitatea art. 330¹ din Codul de procedură civilă trebuie extinsă și la hotărârile judecătorești pronunțate după 26 iulie 1993, „până la acea dată recursul în anulare promovat împotriva unor astfel de hotărâri fiind inadmisibil“.

Potrivit art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, înt. cât excepția a fost respinsă ca vădit nefondată, s-au solicitat puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Senatul, prin Comisia juridică, de numiri, disciplină, imunități și validări, apreciază că excepția ridicată este nefondată.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că recursul este neîntemeiat, deoarece, asupra constituționalității acestor dispoziții legale, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin decizii definitive, care, potrivit art. 145 alin. (2) din Constituție, sunt obligatorii și au putere numai pentru viitor.

Camera Deputaților nu a comunicat punctul său de vedere.

CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, punctele de vedere ale Guvernului și Senatului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile art. 330¹ din Codul de procedură civilă, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, constată următoarele:

Recursul declarat de Pleniceanu Iotzu Elena Ileana este neîntemeiat și urmează a fi respins. În motivarea recurentei s-a susținut că interpretarea dată de către Curtea Constituțională dispozițiilor art. 330¹ din Codul de procedură civilă, prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, este nelegală, deoarece neconstituționalitatea acestor dispoziții legale trebuie extinsă și la hotărârile judecătorești pronunțate după 26 iulie 1993, data intrării în vigoare a Legii nr. 59/1993, „până la acea dată recursul în anulare promovat împotriva unor astfel de hotărâri fiind inadmisibil“.

Recursul în anulare a fost reintrodus în Codul de procedură civilă prin Legea nr. 59/1993, fiind reglementat de art. 330–330⁴ sub titlul „Căile extraordinare de atac“.

Hotărârile judecătorești definitive, pronunțate anterior datei de 26 iulie 1993, când a intrat în vigoare Legea nr. 59/1993, au putut fi atacate de procurorul general pe calea recursului extraordinar, care putea fi soluționat și după intrarea în vigoare a Legii nr. 59/1993, în condițiile stabilite de art. V alin. 5 din această lege, iar prin art. V alin. 6, astfel cum a fost completat prin Legea nr. 65/1993, părților li s-a dat posibilitatea să atace ele cu recursul prevăzut în Legea nr. 59/1993, în termen de 60 de zile de la intrarea în vigoare a acesteia, hotărârile rămase definitive în perioada 30 iunie 1992 – 26 iulie 1993.

Tot acest ansamblu de reglementare cu caracter tranzitoriu are semnificația imposibilității aplicării dispozițiilor procesuale relative la recursul în anulare hotărârilor pronunțate anterior datei la care Legea nr. 59/1993 a intrat în vigoare, adică 26 iulie 1993.

În aceste condiții, Curtea Constituțională a statuat, prin Decizia nr. 96/1996, că dispozițiile art. 330¹ din Codul de procedură civilă ar fi neconstituționale doar dacă s-ar aplica hotărârilor pronunțate anterior datei de 26 iulie 1993, pentru ca s-ar încălca principiul neretroactivității legii, prevăzut în art. 15 alin. (2) din Constituție.

*) Decizia Curții Constituționale nr. 7 din 20 ianuarie 1997 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 199 din 19 august 1997.

Această soluție nu este contrară principiilor stabilite prin Decizia nr. 9/1994, deoarece și în cuprinsul considerentelor acesteia s-a reținut că dispozițiile procesuale sunt, în principiu, de imediată aplicare și deci dreptul relativ la exercitarea căilor de atac este fixat de legea în vigoare în momentul pronunțării.

Prin decizia recurată se face trimitere la Decizia nr. 96/1996, care are caracter obligatoriu potrivit art. 145 alin. (2) din Constituție și în care s-a reținut că textul art. 330¹ din Codul de procedură civilă își conservă constituționalitatea în sensul arătat, evitându-se astfel orice alte

interpretări care ar avea drept rezultat aplicarea lui retroactivă, contrar art. 15 alin. (2) din Constituție. Ca urmare, nu poate fi primită susținerea recurenților relativă la respingerea recursului în anulare ca inadmisibil, pentru că inadmisibilitatea nu este o problemă de constituționalitate, singurul aspect care interesează contenciosul constituțional fiind raportarea prevederilor art. 330¹ din Codul de procedură civilă la dispozițiile art. 15 alin. (2) din Constituție.

Față de cele arătate, Decizia Curții Constituționale nr. 7 din 20 ianuarie 1997 este temeinică și legală, neexistând motive care să determine casarea ei.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 25 și al art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul declarat de Pleniceanu Iotzu Elena Ileana împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 7 din 20 ianuarie 1997.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 18 noiembrie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 472 din 18 noiembrie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330, art. 330¹ și art. 330² din Codul de procedură civilă

Ioan Muraru	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Victor Dan Zlătescu	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Necșulescu Vasile împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 31 din 18 februarie 1997*).

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 11 noiembrie 1997, în prezența reprezentantului Ministerului Public și în lipsa părților legal citate, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 18 noiembrie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 11 decembrie 1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 330, art. 330¹ și art. 330² din Codul de procedură

civilă, ridicată de Necșulescu Vasile și Necșulescu Domnica.

Prin Decizia nr. 31 din 18 februarie 1997, Curtea Constituțională a respins ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, art. 330¹ și art. 330² din Codul de procedură civilă. Această soluție s-a fundamentat pe Decizia Curții Constituționale nr. 73 din 4 iunie 1996, prin care s-a statuat că dispozițiile art. 330 și art. 330² alin. 2 din Codul de procedură civilă sunt constituționale, iar cele ale art. 330² alin. 1 din același cod sunt neconstituționale. Cât privește dispozițiile art. 330¹ din Codul de procedură civilă, s-a constatat că, urmare modificării textului prin Legea nr. 17/1997, excepția de neconstituționalitate a rămas fără obiect.

Împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 31 din 18 februarie 1997 a declarat recurs, în termen legal, Necșulescu Vasile, pentru următoarele motive: părțile nu au fost citate la judecata în fond; Decizia nr. 31 din 18 februarie 1997 nu este motivată, și se limitează la trimiteri la practica jurisdicțională a Curții Constituționale.

Potrivit art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, întrucât excepția a fost respinsă ca vădit nefondată, s-au solicitat puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

*) Decizia Curții Constituționale nr. 31 din 18 februarie 1997 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 163 din 21 iulie 1997.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că recursul este neîntemeiat, iar excepția de neconstituționalitate, nefondată.

Camera Deputaților și Senatul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile art. 330, art. 330¹ și ale art. 330² din Codul de procedură civilă, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, constată următoarele:

Recursul este neîntemeiat și urmează a fi respins.

Necitarea părților la judecata în fond are ca temei legal art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, derogator de la dreptul comun, care prevede că, atunci când excepția este

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 25 și al art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul declarat de Necșulescu Vasile împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 31 din 18 februarie 1997.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 18 noiembrie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

ÎN ATENȚIA CELOR INTERESAȚI: ABONAȚI ȘI ALȚI CITITORI!

Prin Hotărârea Guvernului nr. 358/1991, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 137 din 1 iulie 1991, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 95 din 13 aprilie 1994, a fost înființată Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, sub autoritatea Camerei Deputaților, care are obligația publicării în Monitorul Oficial al României a actelor normative, nepublicarea lor atrăgând inexistența acestora.

Pentru a cunoaște legislația ce a fost adoptată după Revoluția din decembrie 1989, pentru a fi informați cu privire la dezbaterile parlamentare, pentru a putea contacta partenerul de afaceri pe care îl doriți, pentru efectuarea formalităților de publicitate prevăzute de lege, Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, cu sediul în București, str. Izvor nr. 2-4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, prin Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București, str. Blanduziei nr. 1, sectorul 2, invită societățile comerciale, întreprinzătorii particulari din țară și din străinătate, precum și pe toți cei interesați să se adreseze în acest scop, zilnic, între orele 8,30-15,00, iar vinerea, între orele 8,30-13,00, la telefon 211.57.30 sau direct la sediul acestuia.

Aducem, pe această cale, la cunoștință că, începând cu data de 1 ianuarie 1998, prețurile practicate de regie pentru publicațiile sale, la care puteți face abonamente la oficiile poștale sau la filialele societăților comerciale: RODIPET — S.A. (telefon 400.15.10), AMCO PRES — S.R.L. (telefon 312.51.09), GEMINA PRES — S.R.L. (telefon/fax 628.58.49), PERMI IMPEX — S.R.L. Râmnicu Vâlcea (telefon 050/74.17.28), TOTAL PRESS — S.R.L. (tel. 650.47.90; 650.44.75; fax 659.63.50) și ARION — S.R.L. Drobeta-Turnu Severin (tel./fax 052/22.27.25), sunt următoarele:

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoarea abonamentului anual — lei —	Valoarea abonamentului trimestrial — lei —			
			Trim. I	Trim. II	Trim. III	Trim. IV
1.	Monitorul Oficial al României, Partea I, în limba română	500.000	125.000	137.500	151.250	166.375
2.	Monitorul Oficial al României, în limba română, numere bis, de dimensiunea unei cărți (de peste 48 de pagini/exemplar), care nu se includ în abonamentul de la nr. crt. 1	160.000	40.000	40.000	40.000	40.000
3.	Monitorul Oficial al României, Partea I, în limba maghiară	515.000	128.750	128.750	128.750	128.750
4.	Monitorul Oficial al României, Partea a II-a	960.000	240.000	240.000	240.000	240.000
5.	Monitorul Oficial al României, Partea a III-a	180.000	45.000	45.000	45.000	45.000
6.	Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a	750.000	187.500	187.500	187.500	187.500
7.	Colecția Legislația României	150.000	37.500	41.250	45.400	49.950
8.	Colecția de hotărâri ale Guvernului României și alte acte normative	320.000	80.000	88.000	96.800	106.500
9.	Repertoriul actelor publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I	60.000	—	—	—	—
10.	Decizii ale Curții Constituționale	48.000	—	—	—	—
11.	Legislația României, ediții trilingve	200.000	50.000	50.000	50.000	50.000

• Pentru abonamente la Monitorul Oficial al României, Partea a V-a — publicarea contractelor colective de muncă pe ramură — se fac rezervări la principalii difuzori, urmând ca recuperarea contravalorii publicației să se efectueze prin rambursare, pe măsura primirii publicației.

Foarte important!

Abonamentul vă conferă informații complete și prompte cu privire la legislație și o economie importantă în bugetul dumneavoastră.

Pentru informații suplimentare, vă rugăm să vă adresați la telefon 614.24.29 sau fax 312.47.03.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2-4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București, cont nr. 30.98.12.301 B.C.R. — S.M.B.

Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București, Str. Blanduziei nr. 1, sectorul 2, telefon 211.57.30.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 668.55.56 și 335.01.11/4028.